

De Cincorres a Tortosa i el món

Opinió

A l'amic Juanjo Rovira Climent.

Escriure un epitafi de conhort amb l'espígol de la serra fins al riu tortosí

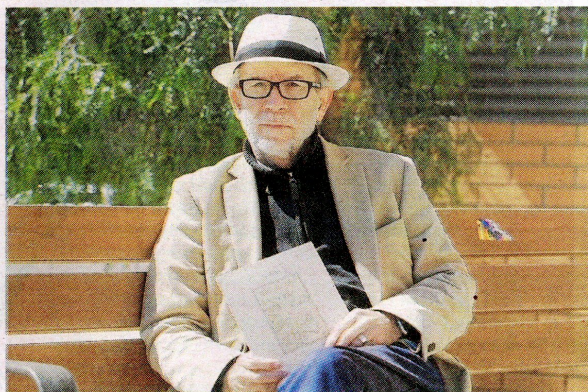
ÀNGELA BUJ ALFARA
Doctora en Filologia Catalana

Després d'haver paït el silenci en què l'amic Juanjo (Juanjo Rovira Climent) ha desaparegut d'este món sense fer soroll, discretament, l'home que escrivia sobre «Tortosa, la ventosa» me venen moltes, moltes coses al cap que ho englobarien tot, el Tot de tota cosa, la res, rei, la seua sapientia. L'humaniste (si se'm permet) que es va formar al Seminari de Tortosa d'a on ell ne va deprendre tant, de la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma, una experiència que el va marcar per sempre amb les profundes amistats que hi va fer. Juanjo va ser un humaniste de primera línia que el teníem aquí, al costat, a casa. Juanjo no va ser només el nostre Espinàs, amb La gent del Matarranya o Duna Delta. Juanjo ens va ofrenar la seua Terra Màtria, que és la mare de tots. Juanjo al Cor del vagabund, al Circ Raluy, cercant l'esperit indomable dels bandolers, acompanyant Panxampla, recorrent les Rutes carlistes, incansable homo viator que el notàvem en la flaire de l'Olor de terra o al pati de Cincorres, artesà de macarotes que definien «la finor de l'aire». Juanjo, l'home del vers, la paraula au-

tèntica, la intel·lectualitat abrandada amb el minimalisme de l'ànima humana. Juanjo, editor. Juanjo, escriptor. Juanjo, desvetllador cultural, poliglota incansable. Juanjo, fent preguntes (i no retòriques). Juanjo, denunciant les injustícies. Juanjo amb el nuc de l'aigua. Juanjo, la seua veu, el seu pas. Les seues mans fermes, amb un anell amb gravat d'ictiònim que no l'abandonava mai, aquell símbol que en totes les eucaristies era present. Juanjo sabia quan parlava el silenci, perquè des del seu volguíssim i grandíssim cor hi batejava Cincorres. El silenci de les serres, del xiquet que creixia al costat del seu pare, tractant de matxos recurrent Cantavella, Fortanet, la Mata, Olocau, i tants d'altres. El Cincorres d'un xiquet menut que es meravellava amb tres

Juanjo Rovira Climent era un 'humaniste' de primera línia que el teníem al costat, a casa

pams de neu, que jugava amb els germans i cuidava de Maria Gràcia, com aquella mare que envoltava tot el perímetre de la mola Garumba, de la roca Parda. Eren els símbols d'aquell paisatge primer que ens recorda les rails del viure, del primer plor i també del riure, en nits de ronda, guitarra en mà. Des d'allí va deprendre la mirada de l'home, el so del silenci, des d'a on ara i per sempre ens parla. Gràcies, Juanjo, Amic. Gràcies, Juanjo, pel teu llegat, per la teua veu, pel teu filet d'existència, que el bosc dels roures del teu cognom cresca ferm com tu ho vas ser i que l'home climent que ens va co-nèixer ens acompanye.

Joan Josep Rovira Climent. FOTO: JOAN REVILLAS